

Cílem ANS je vrátit "český národ" zpět do české Ústavy!

Z Ústavy České republiky, ze dne 16. prosince 1992, se pojem český národ vytratil. Není obsažen ani v Preambuli. Ta začíná slovy: „My, občané České republiky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, v čase obnovy samostatného českého státu..., zákonodárným orgánem je Parlament České republiky. Ve slibech ústavních činitelů se mluví o lidu, nikoliv o českém národu.

Víme tedy, kdy nám ukradli slova český národ z Ústavy. Bylo to 16. prosince 1992. Horší je to s otázkou, kdo nám český národ ukradl. Byli to především její rozhodující tvůrci a následně i ti, kteří ústavu schvalovali. Těm ústavním hybatelům český národ nějak překážel. Musel se proto ztratit z ústavního textu. Tato skutečnost svědčí, jak jsme přesvědčeni, o připravovaném odnárodňování Čechů, tak aby se z nich stal jen blíže neurčený lid. Odnárodňování pokračovalo přes 20 let. Jeho výsledek známe. Vtírá se, kromě dalšího, otázka, zda česko-slovenská federace musela být rozbita, aby mohla být vytvořena česko-sudetoněmecká federace, o níž sudeti snili již od počátku 50. let minulého století, nebo aby se Česko stalo jednou ze zemí Německé spolkové republiky?

Samozřejmě nechceme ani jedno, ani druhé. Naším zájmem je obroda českého národa a jeho státnosti, zachování českého jazyka a kultury. Bude to cesta těžká a zdlouhavá, plná různých zvrátů. Nemáme však na výběr, pokud chceme zachovat a obnovit dědictví našich dědů a otců.

O rozdělení České a Slovenské federativní republiky mohl rozhodnout, podle tehdejší právní úpravy, pouze český a slovenský lid v referendu. To se nekonalo. Rozhodlo pouze Federální shromáždění, a to, pokud si dobře pamatuji, až v opakovaném hlasování. Podle některých průzkumů většina Čechů a Slováků byla pro zachování federace. Ostatně, kdo se ptal Rusů a dalších sovětských národů, zda SSSR má být zachován nebo rozehrán? Ti obyčejní lidé však museli za rozbití Sovětského svazu zaplatit cenu. Platili i svými životy, miliony jich zahynulo.

My, Češi a Slováci, také jsme již zaplatili. Ta hlavní platba nás však ještě čeká. Bude důsledkem rozbití federace zánik české a slovenské státnosti? O tu dnes bojujeme v podmínkách mnohem horší, než bychom měli za trvání federace. Jedním z důsledků uvedených procesů je, že „naše mocenské elity“ se předhánějí, abychom zapomněli na Slováky, jako na nám nejbližší národ, a vrhli se do německé náruče. Monarchisté by možná chtěli, aby se republika stala monarchií a aby na český trůn usedl Habsburk. Jiní pak všemi silami republiku pozemšťují a šilhají po tom, abychom se stali 17. zemí NSR. Otázkou zbývá, zda do německého chomoutu půjdeme jako ČR nebo jako Čechy, Morava a Slezsko. Přípravy na případné rozdrobení republiky, i když nejsou na první pohled zřejmé, probíhají. Z některých materiálů vyplývá, že Moravané, kdo to vlastně je?, a Slezané, víceméně anonymně a postranně, již vymezují hranice jeden vůči druhému, a Moravané i vůči nám.

Nejdříve jsme museli strpět vytržení „českého národa“ z ústavy republiky, téměř současně pak rozbití česko-slovenské federace a dnes bojujeme proti destrukci naší státnosti, národa, kultury i jazyka. Byly tyto kroky připravovány i těmi, a snad především jimi, kteří viděli jak v

Československu, tak i v ČR, umělý útvar, který má být a musí být transformován do jiného, tzv. přirozeného státního celku, jako jeho součást? Je to pravděpodobné. Ale ať se věci mají jakkoliv, to, co nám zbývá, nevzdáme! Nemůžeme téměř po sto letech trvání naší státnosti, stát se opět jen jednou ze zemí, již jsme v Rakousku byli. S tímto osudem, který nám připravují, se nesmíříme.

Věříme nejen v navrácení pojmu český národ do naší ústavy, zachování našeho státu, ale i v uvolnění eurounijních vztahů. Jsme pro svobodné a rovnoprávné společenství evropských národních států, mezi něž bude patřit i Česká republika, které, jak jsme přesvědčeni, na troskách EU vznikne.

Snad ještě jednu upomenutí. Slovenská ústava byla schválena týž den, kdy A. Dubček v bezvědomí byl přivezen do pražské nemocnice. Kolem 9. hodiny jeho auto havarovalo, jel na zasedání Federálního shromáždění do Prahy. Slovenská ústava byla přijata až téměř ve 22.30 minut. To již A. Dubček, velký stoupenec česko-slovenské federace, politik se silnou sociální orientací, ležel bezvládně na nemocničním lůžku. Federace umírala s Dubčkem. Položme si otázku, jak by se vše vyvíjelo, kdyby A. Dubček silou své autority se mohl postavit proti rozbíječským snahám na Slovensku, za nimiž byl cítit silný cizí vliv, možná i cizí peníze?

Kdo a kdy nám český národ ukradl z ústavy?

Český národ byla slova, která zněla za Rakousko-Uherska, žaláři národů, celá desetiletí. Snažili se nás zlomit, nezlomili, snažili se nás koupit, nekoupili. Byli jsme stále početnější, silnější, sebevědomější. Český voják, národně uvědomělý, odjížděl na ruskou frontu s popěvkem: Červený šátečku, kolem se toč, kolem se toč! Jedeme na Rusa, nevíme proč, nevíme proč! Nebylo divu, že čeští vojáci v celých skupinách přebíhali na ruskou stranu. Zde vstupovali, zrovna tak jako Češi ve Francii a později i v Itálii, do československých legií. Naši předkové v první světové válce vybojovali vznik republiky snad na všech frontách Evropy. A vybojovali. Otcové zakladatelé našeho státu v Preambuli Ústavní listiny Československé republiky. V zákonu č.121/1920 Sb. ze dne 29. února 1920, mluvili o československém národu. „ My, národ Československý, chtějící upevniti dokonalou jednotu národa, zavésti spravedlivé řády v republice, zajistiti pokojný rozvoj domoviny československé, prospěti obecnému blahu všech občanů tohoto státu a zabezpečiti požehnání svobody příštím pokolením, přijali jsme ve svém Národním shromáždění dne 29. února 1920 Ústavu pro Československou republiku, jejíž znění následuje.

Přitom my, národ Československý, prohlašujeme, že chceme usilovati, aby tato ústava i všechny zákony naší země prováděny byly v duchu našich dějin stejně jako v duchu moderních zásad, obsažených v hesle sebeurčení; neboť chceme se přičleniti do společnosti národů jako člen vzdělaný, mírumilovný, demokratický a pokrokový.“

Zákonodárny orgán, jak zakotvovala ústava, nesl název Národní shromáždění. Pod názvem československý národ se vyvíjeli i Slováci. První republika, jež je zachránila před maďarizací, umožnila jim zformovat se ve svébytný slovenský národ.

Československo rozbilo Německo za pomoci velké většiny německé menšiny, která žila v republice. Slováci se těšili formální nezávislosti, ale rukovat na ruskou frontu, na rozdíl od Čechů v tzv. protektorátu, museli. A také přebíhali, jako jejich otcové, na ruskou stranu.

Československo jsme po válce, v níž jsme bojovali na straně Spojenců, proti Němcům, obnovili. Již tehdy se mluvilo o českém a slovenském národu. Ještě zbyli, a to nejen v Čechách, ale i na Slovensku, nějací Čechoslováci, ale nebylo jich moc a ku podivu však dodnes nevymřeli. Němce jsme odsunuli. Mohli zůstat jen ti, co si s nacisty nezahlavili a ti, kteří proti nim bojovali. Nová ústava, tzv. květnová, ústavní zákon 150/1948 Sb., ze dne 9. května 1948, zakotvovala republiku jako stát Čechů a Slováků, jak uvádí Prohlášení:

„Češi a Slováci, dva bratrské národy, členové velké rodiny Slovanstva, žili již před tisícem let společně v jednom státě a společně přijali z východu nejvyšší výtvar tehdejší vzdělanosti – křesťanství...“

V jednom ze základních článků ústavy bylo výslovně uvedeno: (1) Československá republika je jednotný stát dvou rovnoprávných slovanských národů, Čechů a Slováků.

Zákonodárny orgán opět nesl název Národní shromáždění.

Ústava Československé socialistické republiky, ústavní zákon 100/1960 Sb. ze dne 11. července 1960

Prohlášení opět mluví o dvou bratrských národech, Češích a Slovácích. I nadále se nazývá zákonodárny sbor Národním shromážděním.

Ústavní poměry hodně změnil Ústavní zákon o československé federaci č. 143/1968 Sb. z 27. říjen 1968

V prohlášení je opět uvedeno : „ My, národ český a slovenský...“

V Hlavě první, Základní ustanovení říká: “Československá socialistická republika je federální stát dvou rovnoprávných bratrských národů, Čechů a Slováků“ ...

Tak Československo se z unitárního státu stalo státem složeným, federací.

Představitelem národní svrchovanosti a svébytnosti českého národa a nejvyšším orgánem státní moci v České republice je Česká národní rada (obdobně je charakterizovaná ve Slovenské republice Slovenská národní rada.)

Brzy po listopadu 1989 došlo k pnutí ve federaci, z části vyvolané a podpořené i určitými zainteresovanými zahraničními silami. Československo byl podle nich umělý výtvar, který těžko přežíval. Již od svého zrodu, jak tito nepřátelé naší státnosti tvrdili. bylo určené k zániku. Byla to doba, kdy Německo se sjednotilo a tak se stalo silnější, kdežto Československo se „rozpadlo“, přestal existovat Sovětský svaz, silou byla zničena Jugoslávie. V důsledku těchto změn zahynuly miliony Slovanů.

Ještě v době trvání Československa nás vyzvali němečtí přátelé, vědci, umělci a další, bylo jich několik desítek, abychom zachovali společný stát, a varovali nás před silnými zahraničními zájmy, sledujícími linii rozbití Československa a jeho důsledcích pro Čechy i Slováky. V rozhodující dobu byl Alexander Dubček, velký zastávce česko-slovenské federace, od

autohavárie jeho služebního vozu, k níž došlo 1. září 1992 kolem 9. hodiny, hospitalizován v bezvědomí v pražské nemocnici, kde zemřel 7. listopadu 1992.

V těchto těžkých podmínkách probíhala jednání o osudu federace. Slovenská strana již v září přijala Ústavu Slovenské republiky. (č. 460/1992 Zb.), slovensky Ústava Slovenskej republiky. Prijata byla 1. září 1992 v 22:26 hod. počtem 114 hlasů poslanců Slovenské národní rady. Podepsaná byla 3. září 1992 v Rytířské síni na Bratislavském hradě a účinnost byla stanovena od 1. října 1992 (s výjimkou vybraných ustanovení).

V Preambule zakotvovala:

My národ slovenský,

pamätajúc na politické a kultúrne dedičstvo svojich predkov a na stáročné skúsenosti zo zápasov o národné bytie a vlastnú štátnosť, v zmysle cyrilo-metodského duchovného dedičstva a historického odkazu Veľkej Moravy, vychádzajúc z prirodzeného práva národov na sebaurčenie, spoločne s príslušníkmi národnostných menšín a etnických skupín žijúcich na území Slovenskej republiky, v záujme trvalej mierovej spolupráce s ostatnými demokratickými štátmi, usilujúc sa o uplatňovanie demokratickej formy vlády, záruk slobodného života, rozvoja duchovnej kultúry a hospodárskej prosperity, teda my občania Slovenskej republiky uznášame sa prostredníctvom svojich zástupcov na tejto ústave:

Národná rada Slovenskej republiky je jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky (Čl. 72)

ZDROJ ZDE:

<https://www.aliancens.cz/single-post/2017/08/31/C%C3%ADlem-ANS-je-vr%C3%A1tit-%C4%8Desk%C3%BD-n%C3%A1rod-zp%C4%9Bt-do-%C4%8Desk%C3%A9-%C3%9Astavy>